

Ενάντια σε κάθε εθνικό στρατόπεδο...

Ζούμε σε έναν κόσμο χωρισμένο σε έθνη-κράτη και οι άνθρωποι ανάλογα με το που γεννιούνται «οφείλουν» να υποστηρίζουν «την χώρα τους» ή ακόμη και τη θρησκεία που επικρατεί εκεί που ζουν. Σε ολόκληρο τον πλανήτη υπάρχουν ματωμένες χαρακιές που λέγονται σύνορα οι οποίες καθορίζουν τα γεωγραφικά όρια των κρατών.

Με άλλα λόγια για όποιον δεν το κατάλαβε: η πολιτική και οικονομική εξουσία χωρίζει την ανθρωπότητα σε έθνη και πατρίδες, φτιάχνει κράτη, σύνορα, στρατούς και διεξάγει πολέμους.

Το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος.

Τα σχολεία ως θεσμός εκπαίδευσης από πολύ μικρή ηλικία προσπαθούν να μας βάλουν στο κεφάλι την αγάπη για την πατρίδα και τα εθνικά ιδεώδη. Η διαδικασία της εκπαίδευσης αυτής, περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τις εθνικές εορτές και τους ύμνους,

τις παρελάσεις, το μάθημα της ιστορίας που μας παρουσιάζει συγκεκριμένα κομμάτια της εθνικής αφήγησης που βολεύουν την «ελληνική πλευρά».

Άραγε πως θα λειτουργούσε ένα κράτος αν οι κάτοικοι του, αμφισβητούσαν τα σύνορα, την σημαία, τον πατριωτισμό και κάθε εθνική ιδέα; Δεν θα μπορούσε, γιατί η εξουσία δεν θα μπορούσε να επιβληθεί σε μία τόσο μεγάλη κοινωνική ανυπακοή. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που από μικρή ηλικία μας ποτίζουν με έθνος, έμφυλους ρόλους, πατριωτισμό και ρατσισμό. Όποιος “διαφημίζει” τον πατριωτισμό ή και τον εθνικισμό, “διαφημίζει” ταυτόχρονα και την υποταγή στο κράτος. Μας θέλουν οπαδούς των κρατών τους και να αγαπάμε την “χώρα μας”. Να δουλεύουμε μεθαύριο για 400 ευρώ τον μήνα, να είμαστε υπάκουοι στους καθηγητές μας όπως και στα αυριανά αφεντικά μας, να ξυπνάμε το πρωί, να συνθησίουμε το δωρο και να σιωπούμε στον ανώτερο.

Κανένα έθνος δεν μας ενώνει Κανένα όνομα δεν μας χωρίζει.

Το αιωνόβιο (από το 1991 έως και σήμερα) πια «μακεδονικό ζήτημα» έχει επιβληθεί εκ νέου στη δημόσια ατζέντα, με επίδικο αυτήν τη φορά την εισδοχή της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. Το να φωνάζεις «η μακεδονία είναι ελληνική» και να σπκώνεις την σημαία είναι τόσο «αντι-συστημικό» που το 1992 η συμμετοχή των μαθητ(ρι)ων στα «τότε» συλλαλητήρια ήταν υποχρεωτική και όσοι και όσες δεν πήγαιναν έπαιρναν απουσία!

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια δεν αποσκοπούσαν σε τίποτα άλλο παρά από την ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο. Είτε δεξιοί, είτε κεντρώοι, είτε αριστεροί όλοι είναι κάτω από την ίδια σημαία και όλοι μάχονται για τα «εθνικά συμφέροντα» κάτω από το ίδιο σάβανο και για την ελληνικότητα της μακεδονίας. Η «εθνική ομοψυχία» δεν είναι παρά η επιδιωκόμενη σιωπή των «από κάτω» στις προσταγές των «από πάνω», στο όνομα του έθνους. Ενός «έθνους» που έρχεται εκ νέου στο προσκήνιο ως συγκολλητική ουσία για να ενώσει τους καταπιεστές με τους καταπιεζόμενους, τους εργάτες με τα αφεντικά τους, τους μαθητές με τους καθηγητές τους, τους φυλακισμένους με τους δεσμοφύλακές τους.

Χωράνε στις καταλήψεις εθνικές αυταπάτες και ρατσιστικό μίσος;

Τις τελευταίες μέρες παρατηρείται μια έξαρση βλακείας εθνικισμού απο μαθητ(ρι)ες, σε κάποια σχολεία όπως στο Γέρακα και στην Κατερίνη, με αφορμή την αποβολή συμμαθητών τους γιατί φώναζαν συνθήματα στις παρελάσεις για την μακεδονία. Η αντίδραση τους ήταν να καταλάβουν το σχολείο, βάζοντας εθνικιστικά περιεχόμενα. Με επιτυχία κάνουν αυτά που τους μαθαίνουν η οικογένεια, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το εκπαιδευτικό σύστημα και η εκκλησία. Οι διευθυντές κάνουν έτσι και αλλιώς αυτό που ξέρουν να κάνουν καλά: να μοιράζουν αποβολές και να επιβάλλονται. Έτσι όμως οι μαθητές μπαίνουν στην σειρά της υποταγής, του εθνικισμού, του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας. Αντί να προσπαθούν να αλλάξουν τον κόσμο, τους αλλάζει αυτός και εντέλει μετατρέπονται σε οπαδούς και υποχείρια του πατριωτισμού και του εθνικισμού, σε φορείς κρατικών ιδεολογιών, δογμάτων που μας διδάσκει το ίδιο το σύστημα.

Οι καταλήψεις και οι αγώνες του κοντινού παρελθόντος ήρθαν, έρχονται και θα έρχονται σε σύγκρουση με το κράτος και τους θεσμούς του. Ποιός/ά δεν θυμάται την εξέγερση του 2008 μετά από την δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από μπάτσους και την δράση μαθητ(ρι)ων εκείνες τις μέρες; Πιο συγκεκριμένα στις 8/12/08, η εξέγερση γενικεύτηκε, μαθητ(ρι)ες βγήκαν στους δρόμους με τουλάχιστον 700 σχολεία υπό κατάληψη, πραγματοποιώντας πορείες και επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα καθώς και στις δυνάμεις καταστολής.

Η κατάληψη δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα, αλλά είναι το ίδιο του το περιεχόμενο: η αμφισβήτηση του νόμου, της ιδιοκτησίας και όχι η συμφιλίωση με το κράτος, το έθνος και τα αφεντικά. Μια κατάληψη συγκρούεται με τα υπουργεία, με τους διευθυντές, τα εξουσιαστικά σύμβολα και με την εκπαίδευση συνολικά... Η αναπαραγωγή αυτών που θέλει να μας μάθει ο θεσμός της εκπαίδευσης, όχι μόνο δεν έρχεται σε σύγκρουση μαζί με το σύστημα, αλλά είναι η επιβεβαίωση ότι κάνει “καλά την δουλειά του”. Ας μην ξεφτιλίσουμε το νόημα της κατάληψης...

**...να δημιουργήσουμε
ένα κόσμο ελευθερίας!**

⊗ το πείρα(γ)μα

πειρα(γ)ματική πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ,
Έβρου 23 Ταμπούρια-Κερατσίνι